

עג:

עין משפט
גו מצוה

מרוכה פרק שביעי בבא קמא

מסורת הש"ס

(ב) זמנים ל תורה סה:
דברים פט. (ג) (ש)
תמורה סה: דמלתא דרב
פסא לימור תמשה
הקדמות (סג) (א) (מכות
יט: (ד) תוספת דמכות
פ"א: (ה) (לקמן ע"ג.)
(ו) כ"א: (ז) תפיקו דאמ, (ח) וע'
(ט) ד"ה ונתן, (י) וע'
כ"ח נדרים ע"ג ד"ה
הלכתא ומוס' כ"ב קט'
ד"ה הלכתא

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמר
וכי לפי המקנה קאמר
אבי דרישא כגלג סימון
וכי לא קני דבלאו ג'
וכי תמלתא הוה הא
מדמשלמי וי:

מוסף רש"י

הרי זו תמורת
עולה תמורת שלמים.
העבד כהמת חולין
אלא שנים אחת עולה
ואחת שלמים ואמר הרי
זו תמורת עולה תמורת
שלמים הרי זו תמורת
עולה. תפוס לטון חלוקין
ואין קדושה תלה על
קדושת וכו' (ל. דברי
ר' מאיר. ד"ה מאיר את
ליה תפוס לטון חלוקין
(תמורת כה). הרא"ל ראי
אפשר לקרות שב
שבות באחד. והל"ך
הקדים זה אמר זה וכו' (ל. דברי
ר' מאיר. ד"ה מאיר. ד"ה מאיר.)
ותיה תמורת עולה ותיה
תמורת שלמים, ותיעה
עד שפסחא ותמור ויבא
בדמי תיה תמורת עולה
ובדמי תיה תמורת שלמים,
וכיה פסקין שהיו לפני
עולה ושלמים כשהיה את
זו כהן (תמורה כה). ובג"ז
זמנים סה.

לאו כדבור דמי. והווי ליה שני עדיית ומשום חדא לא תתכשא
ליך דמשעת דיבור אחרון נפסלו ולא משעת דיבור ראשון:
כדבור דמי. וכמד עדות דמי והכי פולין היו נאותה שעה:
ה"ג הרי זו תמורת עולה

שלמים: הרי זו תמורת עולה דברי
ר"מ. דאית ליה לר"מ תפוס לטון
ראשון: דבריו קיימין. ותיעה עד
שפסחא ותמור ויבא בדמי תיה
עולה ובדמי תיה שלמים: שפסחא
ולכסוף הווינו נהרגין. וכשנגמר
הדין על פיהם קודם שהוכחו
אמרה רבא שאם לא נגמר הדין
עדיין אפילו החמו ממחילה אין
נהרגין שאין העדים זוממין נהרגין
עד שיגמר הדין והכי מיתוקמא
בסיפא דשמתין כגון דלחו צי תרי
ואמרי הכי ופסקתה לדינא אפומייהו:
שפסחא. שנים אומרים הרב ושנים
אומרים לא הרב: ולכסוף הווינו.
שנחת כח שלשית ואמרה עמנו
היימס נהרגין: שפיטא אס פין
עבדו. ויאל למירות ואמ"כ הפיל
את שינו וחייב ליתן לו דמי שינו:
ספרי הרב אומר כן. כלומר דניחא
ליה לרב כהקדמות דהני ולקמן
מפרש מאי ניהוהא: ש"מ כהקדמה
הפילס הווינו ה"א. דאי לאו תחילת
הזמה היא מאחר שנטלה עדותן
מי אית כהן דין הווינו: אמר ליה
אביי לא. אי דהוכחו על ידי כח
לשוננו שזכר אין כח שלשית מיומנת
והכא כשאין שם כח לשוננו אלא
הס דקשיא לן דמי עבד לרב בני
לשוננו הכא כגון כח שניה אפיינו
ואומייהו שאמרו להס אותו היום
שאמס אומרים עמנו היימס כמקום
פלוגי אכל כיוס אמר הוה ואיפכא
הוה דממה נפשי עבד פסיק לחיות
והן משלמין לו דמי עין שרלו להפסדו
ויהא ליה לרב דניפוק בעינו ויחן לו
דמי שינו. ואי קשיא הוואל וראשונים
הס מאי הו מפקדי ליה הא לחיות
הו מפקדי ליה ואמרי דמי עבד
לרב בני לשוננו לקמיה [עד]. פריך:
ליה ומקמינן לה בשעת דני:
מדסיפא

הרי זו תמורת עולה דברי ר"מ. כפ"ג דזמנים (ד' ל' וס)
אמרי הרי זו תמורת עולה ושלמים מהו אמר אביי כהא
ודאי מודה ר"מ וטעמא דאביי כהמפרש כפ"ג כ"ל מערימין (תמורה)

ד' כו. וס) דטעמא דר"מ משום דהו
זו מדהוה ליה ליתמר תמורת עולה
ושלמים ואמר תמורת עולה תמורת
שלמים אכל רבא פליג עליה וקאמר
דעדיין היא מחלוקת דקסבר רבא
דטעמא של ר"מ משום דדעמו של
אדם אס יטילין שניהם לחול ימולו
ואס לאו תפוס לטון ראשון דעמיה
אקמא: ונמלך תוך כדי דיבור
בו. למאי דסבר נמי השתא דרבי יוסי
סבר תוך כדי דיבור לאו כדבור דמי
נראה כשמתכוין לכן ואמר היום
תמורת שלמים ולמחר תמורת עולה
דאין דבריו קיימים והווי כמו דברים
שנלכ דוקא תוך כדי דיבור הוה
דמתי דלענין לפיש דבריו מהני
תוך כדי דיבור: תרי תוך כדי
דיבור הווי. השתא תוך כדי דיבור
דמורה אפיי תוך כדי דיבור גדול
וכיון דתוך כדי דיבור קטן אית ליה
ומוך כדי דיבור גדול לית ליה נראה
דמוך כדי דיבור גדול אין מועיל
כלום אפיי לפרש דבריו דלא הו
אלא כאומר היום תמורת עולה ולמחר
תמורת שלמים דהווי דברים שנלכ
וה"ל דבריהם אס לכן נמתינן מחילה
לומר שאומר תוך כדי דיבור קטן
שדומה לנמתינן מחילה לכן דבריו
קיימים ואפיי לא נמתינן נמי כיון
דכדבור דמי אכל נמתינן לומר
שאומר תוך כדי דיבור גדול שדומה
כמו נמתינן הרי זו תמורת עולה אפיי
נמתינן מחילה לשניהם:

כדי שאילת תלמיד דרב. והא
דאמר כפרק תפלת השמר
(ברכות ד' ס) (ש) (ג) הנותן שלום
והמחזיר שלום לרבו לשניה
שפסקתה מיראל היינו כשנתן שלום
לרבו כמו לחבירו כמו שאמר ליה
שלום עליך ולא אמר רבי והא דאמר
כפ"ג ר"ע (שג ד' פט.) כלום יש עבד
שנתן שלום לרבו עבד שאני שאימתי
רבו עליו וכשום ענין אין ליתן לו שלום:
כ"י אית ליה דרבי יוסי כדי שאילת
דף נב. וס) תוך כדי דיבור כדי
כמלמד לרב מודי דלאו כדבור דמי וי"ל
דמוך כדי דיבור דמי והכי פסקין הלכתא
ומקדש ומגרש ואפיי ככדי שאילת תלמיד
לרב כר"ש לקיש וככד אחא דמכות (דף
שאלת שלום תלמיד לרב מפרש ר"מ
ע"כ יש לו להשיב ולהפסיק כדאמר
הכמים שלא יהיה זה חשוב הפסק
ומתייב טעם זה לענין קריעה דכסבור
והתם מאי שייך שיעור זה וטעמא לענין
קריעה הקילו: אמר ליה אביי לא דאפיינו
אפיינו ואומייהו וכו' (ל. דברי ר' מאיר.
ד"ה מאיר. ד"ה מאיר.) ויהא ליה לרב
דניפוק בעינו ויחן לו דמי שינו. ואי
קשיא הוואל וראשונים הס מאי הו מפקדי
ליה הא לחיות הו מפקדי ליה ואמרי
דמי עבד לרב בני לשוננו לקמיה [עד].
פריך: ליה ומקמינן לה בשעת דני:
מדסיפא

דמי עבד לרב בני לשוננו לקמיה [עד]. פריך:
ליה ומקמינן לה בשעת דני:
מדסיפא